

ועתה הביאה ל' "ועתה הניחה לי", אמר רבי
אברהו: אלמלא מקראי כתוב אי אפשר לאמר: מילמד שתפסו משה להקב"ה בגביכל קאדט
שתופס להברור בגבור, ואומר לו: בברונו של עולם,
אינו מונעך כי יתגבור לחייבך בראוי.

וְאַקְנָגֶט עוֹד עַזְרָן שֵׁי יש בקבינתי חֲקָקִידָה, והוא טוֹבָה
הַדוֹּר, שָׁהָנוּ רָאוּ לְכָל חַסְדָּר שִׁיחָקְבָּן בְּמַעַשְׂיוֹ
לְטוֹבָת הַדוֹּר בַּל? יְכוֹנֵן אַוְתָם לִילְגָּן עַלְיָהָם, וְהָא עַנְנָן
בְּפִתְחוֹ וְיִשְׂרָאֵל ג: "אָקְרָבוּ צִדְקָה פִּי טוֹב, יְכִירָה מַעֲלִיקָם
יְאַכְלָלָנוּ" — שָׁפֵל קָדוֹר אַוְבָּל בְּפִרְדוֹזָו, וְכַאֲקָרוֹן
לְבָרְכָה (בָּבָא בָּרָא ט, י: "וְעַל שֵׁבֶת עַצְמָה") — אָם
יש מי שִׁתְּפָנֵן עַל דָּדוֹר בַּעַזְנָן? וְתַּחֲזָה שְׁהָיו רְצָוֹן שְׁלָקָם,
שְׁלִיחָיו תְּסִידָה יְשָׁאָל מִנְזָמִינִים מִפְּכָרִיטִים עַל כָּל שְׁאָר הַפְּרוֹגָנָה
שְׁפָקָם, וְהָא פָה פְּאַמְרָנוּ זְכוֹרָנוּ לְבָרְכָה פְּלַבְלַב מִנְזָמִינִינוּ
וְעַקְרָבָה ט, י: בְּבוֹא אֶלְהָה וְבְפָרוֹד עַל אֶלְהָה: שָׁאַין קַדְרָשָׁ
כְּרוֹך הַאֲפָחָן אַבָּזָן נְרוּשָׁעִים. אַלְאָ מִזְהָה מְטֻלָּת עַל
חֲקָקִידָה לְהַשְׁמָרָל לְנִפְוּסָם וְלִכְפֹּר עַלְיָהָם. וְהָא אָזִיךְ
שְׁפִיעָשָׁה בְּכָנָתָן עַבְדָּתוֹ וְגַם בְּחַפְלוֹתָו בְּפָעַלָּה. רְגִינָן שִׁיחָקְבָּל
אֶל דָּדוֹר לְכֶבֶר עַל מִי שְׁאַרְקָה בְּפִרְדוֹזָה לְקָשִׁיבָן בְּשָׁוּחָה מֵי
שְׁאַרְקָה לְהָ, קְלַלְעָדָר בְּגַדְגָּדָא עַל הַדוֹּר כֵּלָו.

ג' זה הוא ענן פון גודל שצמיגו צלוי (פסחים יא, א): שתחנה לנו לבקש תחומים על דוטס ולא בקשות. וכן אנטוינט (טז):
ההונה בגדרא דאנטולו נרא בחרום קלטה פונטי זונדי היושען צו
לו, ולא אשפיך אללהו כבורה. תני לך מה חזהה הפלחה על
טנטסרים לבקש ויהשפטל על כל בני דודים:
ה' והגה בכר פאנגו נילאי נספידיות קאנאשייט, ווירטיטם
קסופים לכל שטול פאל לב צהוור להתנהגם גם גונדר
ה' גנער לאי נשרשים הקאלה, כל בכר געטו.

فَوْزِيَّا - بَدْرُ

17

גוא את העיר בחכמתך. ז' **גוא גונתך.** פ' ז'

בימים חתנוינו — זה מתן תורה, ומשה רבנו במסירות נפש, בקוזוזה

ובתורה עומר בהר, באטמוספירה העל אנושית כדי לתביא את דבר ה' השמיימ', האלוהי, אל הארץ, להביאו משמי שמי את המתנה הגוזלה של שני לוחות אבני כהובים במכבת אלוהי. והוא יורד שם לריוקודים סביב העגל. שמי וארכ' מודעויות, ומשה רבנו מקבל פקודה: "לך דן כי שחת עמר". — מה זה עמר, זה עם שלין? אשר העלית הארץ מזרם? — אני העלית? פחאות, גותכורות, מצב נורא ואוים. ומכאן, שכירתו הלוחות, עוזע בורא. כאשר רבנו מכתל כל מה שהוא מאברחים אבינו: "ואעשר לגוי גדול". כאשר שבתל השדרוך של עם סגולת מלכת כהנים וגוי קדושים לא חטא פשווין, אלא, "חטהה גודלה", "שחת עמר". ומה רבינו, שוכר את הלוחות, אי אפשר להתחמק, זו חטהה גודלה. אך אפשר. עד לדמיון מעמד? "משה רבנו שkol בגנד כל ישראל". ומכאן, מסירות נפש ממש, על כל ישראל. יועת, אם תשא חטאיהם, אתה מוכרת לשאת חטאיהם. וזה לא אמר "של פק", "זאת איקי". — אני ברוגן, מנתק יהסים — "מתני נא מספרך". והרי גבורה של מסירות נפש על כל ישראל, על אנשי העגל. ספרו של הקב"ה. זהו עולם הבא ומשה רבינו אומר: "זאת איקי רגנון א".

גם במשחקים היורם מוסכמים אין ניתוק בין הקב"ה וישראל, ומיתוך כל הseiובלים מוגלה מה זה גאנץ ישראל.

משה רבינו הוא הרועה האמתני, "ר' עזרא מהימנא". והוא מוסר את נפשו, את נשמו, את חייו, בשבייל כל ישראל, בכל תוקף, ומהותך כך מתבדר ומתקלה "בגזה יישראלא" שאין בו שינוי, ומכאן, לימוד לכל הדורות: איזי ישואל האמתיים, מוסרים לא רק את הגוני אלא את הנשמה בשבייל כל ישראל. זה ענינט של הורעות האמתיים, וזה תוקף מסירות נפשם: לגלוות את ברית אבות, את הדבקות, את הקשר הגזחני.

וְמִרְדָּפָה נִיְ יַכְתֵּב לְעֵן טַהּוֹר לְדָמוֹ כִּי גַּשְׁלָם
כֶּכֶל דָּוֹר מְנוּעָה בְּכָלְלֵי יִצְחָק הַזֶּה לְדוֹק טָהּוֹר נִיְ
יַכְתֵּב. תְּשִׁיבָה שְׁכָנָה וַיְנִזְבְּנֵי נְגָלוּתָה יְהִידָה בְּמִרְדָּסִי
לְבָחָר כִּי פְּגִיעָה לוּ כִּי טָס מְרוּדָה. פִּירָאָת כִּי סְבָבָן
כִּי מְרֻדָּס יְהִידָה מִן כְּכָלָגָן לְגָמָד טָל פְּלָלָל כּוֹלָה. וְאַפְּלִילָה
הַס יְמִיתָה מְרֻדָּס. וְיִיְ הַקְרָבָה מְקַמּוֹנוֹ כִּכְמָה כְּכָלָגָן
יְכָרְדָה. וְאַכְןָ רַעֲנָה לְהַבְדֵל כָּל עַס מְרוּדָה :

כתר נסיך

המשך מסירות נפש של משה רביינו

כפרשה של היום, כ"ד מודיע על משה וביניהם
אנו ונגשנים עם מסירות-הנשפט של משה
עלות אל משה ובעינו, והתלהיר-האחים הולו
שלנו — או מופיעעה מסירת-נפש יותר גודל
קברתו מהדיין: "אגן חטא העם הזה חטאך
זהה באשmeno", וככשוו "אם תחש האטה-טבון
זיהוסים בינוינו, והמה" "אם" משמשת גם כבונן
ולכלל¹⁰⁴. אכן ספק שחייה הניבול, لكن המשם
וזה יזכירם מושיעים וממושיעים מצד משפט
ה'ב' ברכות: "אם אין — מהני נא מספקן אשר
בדרונו. ואג��ון" מובא שפזרו של רובוט
צוף העמלת-הבא¹⁰⁵. ואית מסירור-הנפש חוץ
אתם אבדון¹⁰⁶. אכן מתגלה בסען האותנית
ועלם-הבא של.

16
משה רבינו שkol בנגד כל ישראל, נחלתת של תורה, של קוזחת ישראל
ואורייתא וקוביה חד הואר. משה רבינו, הוא אישיות שכוללת את כל ישראל במובן
התורה, השם "משה", הוא כינוי לתלמיד חכם. מתחזק והועוז הנרו של מעשה
השלגון — המשבר הנורא וזה גורם פירוט, ניחוק בין ישראל לקביה ? המכון הבירורו :

בגמרא בפסחים פג, על מה שנאמר להושע הנביא: "כח לך אשת זוגנים"; כל גביה היה קדוש וטההור וחסידי. וכךון דבר נורא. ממש גיגונוט אבל זו גורה אלהות על הושע הנביא: "כח לך אשת זוגנים". למה? "הហוור בעמו ישראל אהבה", ואתה אמר ליה פריד מישראל? משובחת הונגה לנביא, לאדם גודל מאד, שלגודל מסטורייו וקדשותו, איינו יכול לשבול עוד את מצב העם, ומתייאש. במקומות לבוא ולנהם את רבוונו של עולם: בנין הם, בני אבריהם יצחק ויעקב, הוא אומר: "העבירים